

Arrest

nr. 258 943 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)” van 25 februari 2020, waarbij de commissaris-generaal haar verzoek om internationale

bescherming op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaart.

In het kader van de huidige beroepsprocedure vond eerder (naar aanleiding van de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet) op 16 februari 2021 op de Raad een zitting plaats, waarna de zaak bij 's Raads arrest nr. 249 993 van 25 februari 2021 naar de algemene rol werd gestuurd, gelet op de door de verwerende partij bijgebrachte landeninformatie.

2. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij op basis van de door haar neergelegde documenten en haar verklaringen aangaande haar herkomst aannemelijk maakt dat zij van Tibetaanse origine is en in de Volksrepubliek China (VRC) is geboren. Vervolgens wordt erop gewezen dat zij aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit beschikt. Het Commissariaat-generaal is zich, zo luidt de beslissing, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Dat verzoekende partij uitdrukkelijk te kennen geeft graag terug te willen naar Tibet, ondermijnt wel op ernstige wijze haar vrees voor vervolging ten aanzien van de VRC, aldus de commissaris-generaal.

De commissaris-generaal oordeelt vervolgens dat een (eventuele) vrees jegens de autoriteiten van verzoekende partij haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien voor verzoekende partij India als 'eerste land van asiel' in aanmerking kan worden genomen overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ofschoon in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het oude artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit een louter materiële vergissing betreft nu de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)" luidt en de conclusie van de bestreden beslissing als volgt gaat: "Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.". De begane vergissing heeft geen invloed op de uiteindelijke besluitvorming gedaan door de commissaris-generaal.

3. Overeenkomstig artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (...) een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;"

Om een verzoek om internationale bescherming gegrond te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moet de verzoeker om internationale bescherming dus aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem/haar reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het

beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13).

In de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van gegrondheid, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het 'eerste land van asiel' integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

4.1. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekende partij mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de commissaris-generaal op omstandige en gemotiveerde wijze vast dat India in casu kan beschouwd worden als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij slaagt er niet in deze in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij gaat immers niet concreet in op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verklaarde nood aan internationale bescherming, doch ze beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij deze evenwel geenszins ontkracht of weerlegt.

4.3.1. Verzoekende partij betwist dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ze wijst in dit verband onder meer op het volgende: "India biedt geen duurzaam verblijfsrecht aan Tibetanen, het ondertekende de Conventie van Genève niet en biedt geen garantie op non refoulement – terwijl verwerende partij wel degelijk erkent dat verzoekende partij niet naar China kan- en ook de terugkeermogelijkheid van Tibetanen naar India is hoogst onzeker. Elk van deze elementen op zich zijn voldoende om India niet als 'eerste land van asiel' te beschouwen." (verzoekschrift, p. 14).

4.3.2. Verzoekende partij betwist echter niet dat zij sedert 2011 gewoonlijk verbleef in India noch dat zij er een verblijfsrecht had, meer bepaald beschikte zij er over een 'Registration Certificate for Tibetans' (hierna: RC), zo blijkt uit haar verklaringen.

Verzoekende partij is echter de mening toegedaan dat de Indiase overheid een ad hoc-vluchtelingenbeleid voert en de verblijfsstatus van Tibetanen laat afhangen van beleidsinstructies waardoor er geen sprake kan zijn van een 'duurzaam' verblijfsrecht.

Uit de informatie door de verwerende partij per aanvullende nota op 19 oktober 2020 bijgebracht, blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "gemakkelijk" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Het verblijfsrecht is aldus zonder enige voorwaarde verlengbaar, tenminste indien de betrokkene zelf de nodige administratieve stappen daartoe onderneemt, en kan sinds januari 2018 online gebeuren. Alle Tibetanen die in het bezit zijn van een RC zijn verplicht zich voor het einde van maart 2018 online te registreren en komen vervolgens in aanmerking voor een RC-verlenging van vijf jaar. Wie zich niet online registreert, zal bij verlenging in de toekomst enkel in aanmerking komen voor een verlenging van één jaar, behalve wie al meer dan 20 jaar in India verblijft. "Gewone" laattijdige vernieuwing van RC zal voortaan beboet worden en in ernstige gevallen kan laattijdige verlenging leiden tot vervolging (COI Focus "India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018, p. 8-9). Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan dus weliswaar geconfronteerd worden met boetes en, in ernstige gevallen, vervolging, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekende partij slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

4.3.3. Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor verzoekende partij haar vertrek uit India, stelt de commissaris-generaal op pertinente en correcte wijze het volgende vast:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelde u dat u geen familie meer had in India en er geen toekomst meer zag voor uzelf, uw broer zich in België bevond en u had gevraagd hem hier te vervoegen. Daarnaast wilde u graag terugkeren naar Tibet, wat niet lukte vanuit India. Het CGVS wenst echter vooreerst te benadrukken dat dergelijke motieven geenszins ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Over het feit dat u naar België wilde komen om bij uw broer te zijn, merkt het CGVS op dat u zich daarvoor dient te wenden tot de daarvoor geijkte procedures. Dit element heeft geen rechtstreekse invloed op uw verzoek, buiten de onderstreping van het vermoeden dat u eerder in België bent omwille van andere redenen dan om het zoeken van bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekende partij gaat hier in haar verzoekschrift niet, laat staan concreet op in, waardoor er geen afbreuk aan wordt gedaan en deze motieven dan ook onverminderd gehandhaafd blijven.

4.3.4. Met betrekking tot de mogelijkheid tot terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder een verblijfsrecht genoten, blijkt uit de bijgebrachte informatie dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Tibetanen kunnen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC, zo blijkt uit de informatie.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij met haar internationaal reisdocument, haar IC, vanuit India naar Turkije is gereisd. Haar verklaringen over het feit dat ze haar IC nadien in Turkije aan de smokkelaar zou hebben afgegeven, en meer algemeen die over haar reisweg en het feit dat ze beweerdelijk vanaf Turkije met een vals Taiwanees paspoort zou hebben gereisd, zijn evenwel ongeloofwaardig, zo wordt op goede grond in de bestreden beslissing vastgesteld. Verzoekende partij gaat niet (concreet) in op die betreffende concrete vaststellingen, minstens laat ze na hieraan afbreuk te doen.

Het bij het verzoekschrift gevoegde en in de inventaris als “kopie vals Taiwanees paspoort” aangeduide document betreft, zoals zelf wordt aangegeven, slechts een kopie, die geen enkele waarborg biedt inzake de authenticiteit ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt hieruit nergens dat verzoekende partij daadwerkelijk, zoals ze beweert doch niet aantoon, met dit paspoort zou hebben gereisd en niet met haar eigen IC de hele reis zou hebben afgelegd en dat zij haar IC aan de smokkelaar –zo die er al was- zou hebben moeten afgeven. Aan haar verklaringen dienaangaande (omtrekt haar reisweg) kan, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, geen geloof worden gehecht en verzoekende partij doet hier met het voorleggen van voormelde kopie geen afbreuk aan.

Gezien er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat verzoekende partij over een IC beschikt en zij dus over de mogelijkheid beschikt om met haar persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal bij waar deze van oordeel is dat verzoekende partij met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Dat er, zoals blijkt uit het rapport “Biedt India reële bescherming aan Tibetanen?” van CBAR-BCHV van maart 2014, geen enkele Tibetaan in de afgelopen vijf jaar een aanvraag voor terugkeer naar India met IOM heeft ingediend en er in India geen specifiek IOM-programma is om Tibetanen te begeleiden, toont niet aan dat Tibetanen, waaronder verzoekende partij in casu, die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, met hun persoonlijke documenten niet kunnen terugreizen naar India en er hun verblijfsrecht niet opnieuw kunnen opnemen. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie is minder actueel dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, te weten o.a. de COI Focus “China India – De Tibetaanse gemeenschap in India” van 26 oktober 2016 (update) en de COI Focus “India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India” van 10 december 2018. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie vermag derhalve niet aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

4.3.5. Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift tenslotte dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend en er geen garantie is dat India het non-refoulementbeginsel respecteert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn voor het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die het land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulementprincipe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus “China India – Tibetaanse gemeenschap in India” van 26 oktober 2016, p. 21). In haar verzoekschrift slaagt verzoekende partij er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldige RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Aldus blijkt dat verzoekende partij, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekende partij biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om in India, haar eerste land van asiel, te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking aangezien het eerste land van asiel, India, haar geen enkele garantie biedt dat zij daar een definitief verblijf krijgt. De verzoekende partij benadrukt dat zij in India slechts een tijdelijk verblijf had en ieder moment kan teruggestuurd worden. Zij stelt nogmaals dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantoonde dat zij een definitief verblijf heeft in India.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van dit betoog van de verzoekende partij vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

4.3.2. Verzoekende partij betwist echter niet dat zij sedert 2011 gewoonlijk verbleef in India noch dat zij er een verblijfsrecht had, meer bepaald beschikte zij er over een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (hierna: RC), zo blijkt uit haar verklaringen.

Verzoekende partij is echter de mening toegedaan dat de Indiase overheid een ad hoc-vluchtelingenbeleid voert en de verblijfsstatus van Tibetanen laat afhangen van beleidsinstructies waardoor er geen sprake kan zijn van een ‘duurzaam’ verblijfsrecht.

Uit de informatie door de verwerende partij per aanvullende nota op 19 oktober 2020 bijgebracht, blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Het verblijfsrecht is aldus zonder enige voorwaarde verlengbaar, tenminste indien de betrokkene zelf de nodige administratieve stappen daartoe onderneemt, en kan sinds januari 2018 online gebeuren. Alle Tibetanen die in het bezit zijn van een RC zijn verplicht zich voor het einde van maart 2018 online te

registeren en komen vervolgens in aanmerking voor een RC-verlenging van vijf jaar. Wie zich niet online registreert, zal bij verlenging in de toekomst enkel in aanmerking komen voor een verlenging van één jaar, behalve wie al meer dan 20 jaar in India verblijft. "Gewone" laattijdige vernieuwing van RC zal voortaan beboet worden en in ernstige gevallen kan laattijdige verlenging leiden tot vervolging (COI Focus "India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018, p. 8-9). Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan dus weliswaar geconfronteerd worden met boetes en, in ernstige gevallen, vervolging, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekende partij slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

(...)

Gezien er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat verzoekende partij over een IC beschikt en zij dus over de mogelijkheid beschikt om met haar persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal bij waar deze van oordeel is dat verzoekende partij met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Dat er, zoals blijkt uit het rapport "Biedt India reële bescherming aan Tibetanen?" van CBAR-BCHV van maart 2014, geen enkele Tibetaan in de afgelopen vijf jaar een aanvraag voor terugkeer naar India met IOM heeft ingediend en er in India geen specifiek IOM-programma is om Tibetanen te begeleiden, toont niet aan dat Tibetanen, waaronder verzoekende partij in casu, die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, met hun persoonlijke documenten niet kunnen terugreizen naar India en er hun verblijfsrecht niet opnieuw kunnen opnemen. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie is minder actueel dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, te weten o.a. de COI Focus "China India – De Tibetaanse gemeenschap in India" van 26 oktober 2016 (update) en de COI Focus "India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie vermag derhalve niet aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt." (eigen onderlijning).

Met haar betoog ter terechtzitting waarin de verzoekende partij aanhaalt dat het eerste land van asiel, India, haar geen enkele garantie biedt dat zij daar een definitief verblijf krijgt, dat zij in India slechts een tijdelijk verblijf had en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantoonde dat zij een definitief verblijf heeft in India, werpt zij geen ander licht op voormelde vaststellingen. Er wordt op uitgebreid gemotiveerde wijze besloten: "Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekende partij slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet." Ook met haar algemeen betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij niet aan dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Zij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen in voormelde beschikking.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog poneert dat zij op ieder moment kan teruggestuurd worden, wijst de Raad op volgende grond van voormelde beschikking: *“4.3.5. Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift tenslotte dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend en er geen garantie is dat India het non-refoulementbeginsel respecteert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn voor het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die het land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulementprincipe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus “China India – Tibetaanse gemeenschap in India” van 26 oktober 2016, p. 21). In haar verzoekschrift slaagt verzoekende partij er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldige RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.”* De verzoekende partij gaat hierop niet in zodat zij er niet in slaagt hier een ander licht op te werpen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting in wezen slechts aangeeft het niet eens te zijn, doch zij reikt geen concrete elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Zij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan het besluit dat de Raad alhier herneemt: *“Aldus blijkt dat verzoekende partij, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekende partij biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India, haar eerste land van asiel.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS